

ŞEBNEM KADIOĞLU

LEYLÂ'LI
HİKÂYESLER

Remzi Kitabevi

ŞEBNEM KADIOĞLU

LEYLÂ'LI
HİKÂYELER

Remzi Kitabevi

LEYLÂ'LI HİKÂYESLER / Şebnem Kadioğlu

© Remzi Kitabevi, 2015

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Eylül Duru

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1681-0

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2015

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri

100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 10648

BİRKAÇ SÖZ

Dışarıdan görünenler:

İyi bir iş, iyi bir çevre, iyi imkânlar, sevecen eş, dost...

Aslında olanlar:

Ayak uydurulması gereken yorucu bir yaşam, işyerinde ayak oyunları, maddi yükümlülükler, sorumluluklar, sorumsuzlar, sonsuz sevgi, saygı, ilgi bekleyen aile, arkadaş, eş, dost.

Karakterimin bir parçası olan iyimserlikle yıllardır yuvarlanıp giderken, o dönem kafamda bir şimşek çaktı. Hayatımı gözden geçirdikçe, yatağıma koşup yorganı kafama kadar çekmek yapılacak en cazip işmiş gibi görünmeye başladı. Şehir hayatı canıma okuyordu sistemli bir şekilde.

Karşımda anne kuştan yemek bekleyen yavru kuşlar gibi ardına kadar açılmış ağızlar, sürekli ver ver ver diyorlardı. İşte bir metropolde yaşamının bedeli.

Veriyordum; yaptığım mis kokulu portakal reçelini komşulara dağıttıktan sonra tüm kâselerin boş olarak iade edilmesi gibi hayal kırıklığıydı durumum. Verdiklerimin karşılığını alamıyordum kimseden.

Vermesine vereyim de nereye kadar?

Tam o sırada bizim mahalleye paytak bir köpek çıkageldi. Çevresine şöyle bir bakındı ve beni gözüne kestirdi. Benimle yaşamaya kararlıydı. “Yapma etme, ben köpek bakmaktan ne anlarım,” dedim, dinletemedim. Eve yerleşmekle kalmadı; bir de hayatımın merkezine oturdu.

Ne yaptı etti, üzerime çöken karanlık bulutu araladı; eski alışkanlıklarımı değiştirmem, hayatımda yeni dostlara yer açmam, üzerimde tonlarca ağırlık yapanları göndermem için beni zorladı. Kendi hikâyesini anlatırken, sevdiği, kızdığı, acıdığı insanların hikâyelerini de benimle paylaştı ve benim bunları kaleme almama yardım etti.

Böylelikle hayatımdaki “bahar temizliği çağı” başlamış oldu.

Peki ya varlığıyla bana böylesine pozitif katkısı olan bir canlının karşıma çıkması şans mı? Evet, şans. Ama birbirimizin can yoldaşı olarak yaşamımıza devam edebilmemiz ne şans ne de kader. Bunu onun eski sahiplerinin özverisine borçluyuz. Döler ailesinin tüm fertlerine en içten sevgilerimle...

Peşimi Bırak...ma

*Dünya üzerinde yüzünüzü yalamakta
olan bir köpek yavrusundan daha iyi
bir psikiyatrist yoktur.*

SIR BERNARD WILLIAMS

Islak ve teklifsizce her yere giren bir burun, yukarı doğru kıvrık ucu beyaz ponponlu kendinden emin ve kalın bir kuyruk, kısacık çarpık bacaklar, upuzun bir gövde. Upuzun gövde dedimse akla bir tazı zarafeti gelmesin. Bahsettiğim bu uzun gövdeyi bir şeye benzetecek olursam, içi samanla tıka basa doldurulmuş bir sedir yastığı derdim. En etkileyici bölüme şimdi geliyorum; yıldız gibi parlayan, ta uzaklardan hipnotize eden bakışlar. Kibar, çekingen ve karşı konulmaz tavırlarıyla kalbimi fetheden Leylâ'dan bahsediyorum.

Bu kitap, bilinmez geçmişini peşinden sürükleyerek beni seçen ve kendini kabul ettirene kadar sistematik bir sabırla direnen Leylâ'nın bana gelişinin hikâyesi. Merkezinde bir köpeğin yer aldığı, bununla birlikte, pek çok kişinin hayatını da

derinden etkileyen ve birleřtiren, iç içe geçmiş hikâyeler bunlar. Yeni bařtan kurulan bir hayattan kesitler...

8

Bařlarda sıradan bir köpek olarak gördüğüm, yakından tanıdıkça da sihirli olduğuna inandığım bir canlı bu. Sadece ben böyle düşünmüyorum, benim karşıma çıkana kadar, Leylâ'nın tanımayı seçip sahiplendiği ve ona hayatlarında keyifle yer açan diğerk dostları da söylüyor. Onunla geçirdiğim kısacık süre içinde onsuz bir hayat düşünememem sihir değıl de ne?

Leylâ'da nadir görülen bir yetenek var. Tanıdığı herkesi görünmez bağılarla kendine bağlama yeteneğı. Oysa kendisi, bugüne kadar kimsenin hayatında sürekli var olmayı seçmemiş. Gelmiş, sevmiş, sevilmiş ve arkasında kırık kalpler bırakmak pahasına gizemli bir şekilde kaybolmuş. Düşüncesinden bile hoşlanmasam da, belki yarın benim değıl bir başkasının hayatında yer alacak, ama ben onu hiçbir zaman unutmayacağım, onun da beni unutmayacağından eminim.

Bana gelince... Hayatını çalışmaya adanmış tiplerden biri idim diyebilirim. Çok uzun yıllardır halkla ilişkiler sektöründe çalışıyordum. Uzaktan çok gamsız, külfetsiz bir iş gibi görünür, hep gezme hep tozma hep eğlence... Uzmanlar pek çok şekilde ifade ederler ama bence o meslek, ellerinizle değırli taşlarla bezediğiniz narin bir bilezik yapmak gibidir. Tek bir bilezik, uzaktan anlaşılmasa bile, kayda değır mesai harcayarak ve gayret sarf ederek şekillenir. Her halkası emekle birleştirilir, en kıymetli taşlar özenle kakılır ve ortaya hayranlık uyandıran, uzun süre üzerinde konuşulan bir eser çıkar. O zaman tüm yorgunluğadeğır. Tabii her zaman da öyle olmaz... Bazen de harika bir iş başarıldığı düşünülürken, şeytan, her

ayrıntıda olduđu gibi burada da devreye girer. Bileziđi bir sal-lar, tařlardan birini dűřürür. Artık bileziđin kendisi gözük-mez. O boşluk, ön diři dűřműş arsız bir surat gibi sırttır durur. Hemen tařsız kısmı bileđinizin altına getirirsiniz ama o sađ-dan soldan yüzünü göstermenin bir yolunu bulacaktır. Sıkı bir planlama ve disiplin gerektiren bu dalda her řeyin pűrűz-sűz gerçekteřmesini sađlamaya çalıřırken, bir süre sonra ařırı kontrolcű, gergin bir tip olup çıkmıřtı. Bu hal, özel hayatı-ma da yansıdı ve gevřemek imkânsız hale geldi.

“Toplantı bařlamak üzere, geliyor musun?”

“Sunumun deadline’ı yaklaşıyor, gece gündűz çalışmamız lazım.”

“Toplantıdayken arayanların listesi burada. Hepsi acilmiş! Diđer toplantı on beş dakika sonra.”

“Kızım bankaya parayı yolladın mı? Son ödeme tarihi düdü!”

“Seni işten arıyorum kusura bakma ama bir şey sormam lazım. Midemden karın boşluğuma, oradan da kalbime giden bir sızı var. Sence önemli midir?”

“Köprüde trafik bu akşam da felçmiř. Kim bilir kaçta ev-de oluruz...”

“Ah evlatçım, bilsen Rıza amcanla ne zor günler geçirdik. Önce o hastalandı sonra ben. Sen hakikatlisindir aramazlık etmezsin ama çok meşguldün herhalde. Neyse gençler mutlu olsun da, biz bakarız başımızın çaresine!”

Yahu bir Allahın kulu çıksın da sen nasılsın, bir şeye ihtiya-cın var mı diye sorsun.

Her gün aynı insanlarla benzer konuları konuřmak, tek-dűze ve anlamsız günlerin resmigeçidi gibiydi. Geçmiřle yüz-

leşmeler hayatımı teslim almıştı. Bu sıkıcı hayatı ben mi seçmiştim? Demek ki seçimlerimde berbattım. Keşke Peter Pan gibi, duvardaki gölgem vücudumdan ayrılrsa ve geçmişte farklı seçimler yapsaydım nasıl bir hayatım olacağını bana gösterseydi. Kendimi birden, profesyonel iş hayatını bırakıp dağa bayıra yerleşen, keçi yetiştiren tiplerin hayat hikâyelerine imrenirken buldum. Ama benim onlar kadar cesaretim yoktu. Yıllardır kendim için inşa ettiğim ve bana uygun görülen hayatımda, böylesine köklü değişiklikler yapamazdım. Eğer yapsaydım, eminim ki çevremde benimle benzer hayatlar süren yakınlarım, beynimin kıvrımları arasında oluştuğunu düşündükleri kısa devreyi onarmak için, gizlice gittikleri psikologlarının adresini benimle paylaşmaktan mutluluk duyarlardı. Oysa beynimde bir sorun yoktu. Benim ihtiyacım, yılların ruhuma attığı çentiklerin verdiği hasarı tamir edecek bir şeydi. İyimser yanımda sayesinde olumsuz şeyleri çok çabuk unuturum. Bu bir insana bahsedilebilecek en iyi özelliklerden biri bence. Bana da babamdan geçmiş. Problemler kayar gider üzerimden ama o aralar sıkı sıkı yakama yapışmış beni boğuyorlardı.

Yıllar önce Bill Murray'nin nefis oyunuyla *Bugün Aslında Düdü* (Groundhog Day) isimli bir film seyretmiştim. Bir TV kanalının hava durumu spikeri, 2 Şubat'ta havanın ısınmasını müjdeleyen geleneksel Dağsıçanı Günü'nü haber yapmak için, çekim ekibiyle birlikte bir kasabaya gider. Yaptığı işten nefret etmektedir. Tek gece kalmak üzere gittikleri kasabada işini bitirip bir an önce geri dönmek için can atar. Ancak kaderin oyunu, o gün zaman durur ve tekrar tekrar aynı günü yaşamaya başlar. Her sabah otel odasın-

da, saatini 6:00'ya kurduğu radyoda çalan Sonny ve Cher'in "I Got You Babe" parçasıyla uyanır. Odasından çıkar çıkmaz aynı insanlarla karşılaşp aynı konuşmayı yapar, yola çıktığında liseden tanıdığı aynı sıkıcı arkadaşı lafa tutar, kaldırımdaki aynı su birikintisine ayağı girer. Ondan başka kimse bunun farkında değildir ve herkesin keyfi yerindedir. O ise kapana sıkışmıştır.

Duygularımı bu film kadar iyi anlatan başka bir şey düşünemiyorum. İşimi de yakınlarımı da sevmeme rağmen ben de sanki her sabah aynı güne uyanıyordum.

Stresten, yorgunluktan keman yayı gibi gerildiğim bu dönemde Leylâ'yla karşılaştım. Sokakta bulduğum bir köpeğı eve almaya karar verdiğimde eş dost, "Sen aklını kaçırdın galiba. Kendine ayıracak vaktin yok, bir de köpek mi bakacaksın," diyerek bana destek oldular. Gerçekten de, birlikte nasıl yaşanacağını bile bilmediğim bir canlıyı eve almak akıl kârı değilmiş gibi görünüyordu. Ama ben, her şeyin iyi sonuçlanacağına olan sarsılmaz inancımın yanı sıra inatçıyım da. Sonuçta hayat zorluklara meydan okumak değil mi? Ha bir eksik, ha bir fazla. Bunun da kalkardım altından.

Geçen zaman gösterdi ki Leylâ'yla birlikte yaşamayı seçmek, bugüne kadar ki tercihlerim arasında en doğru olanlardan biriymiş. Leylâ bana, o dönem kaybetmek üzere olduğum yaşama sevincimi geri getirdi. Elbette bir köpek geldi ve bütün hayatım değişti demek fazla iddialı bir cümle. Leylâ hayatımı değiştirmediyse bile, yavaş yavaş beni değiştirdi. Ya da şöyle söyleyeyim; önümde farklı bir pencerenin açılması na, olayları değişik açılardan görmeme neden oldu.

Çocukluğumdan beri kedilere düşkünüm. Oturduğum eve altı sene evvel taşındıktan sonra köpeklerle de tanıştım. Evin önündeki yeşil arsada yaşayan geniş köpek ailesini beslemeye başladım. Bu köpekleri tanıdıktan sonra en iri ve korkunç görünenlerin bile aslında insanoğlu ile kıyaslandığında ne kadar masum olduklarını fark ettim. Gözlerindeki gerçek minnettarlığı gördüm, etraftaki kalpsizlere karşı onları müdafaa etmenin zorluklarını yaşadım. Hayvanlar, kendilerini seven kişilerin karşısına daha fazla çıkarlar ya da onlar hayvanları fark eder. Leylâ karşıma, ben bu köpekleri tanıyıp sevdikten sonra çıktı. Sanırım hayatta her şeyin bir nedeni var. Şimdi düşünüyorum da onlar olmasaydı Leylâ'yı fark etmezdim bile. Zaten yolum da onunla karşılaştığım yere düşmezdi.

Ağustos ayında bir pazar sabahı erken saatte –kimselere görünmeden– arsadaki köpekleri besledikten sonra yolumu uzatarak eve dönmeye karar verdim. Henüz ortalıkta kimselikler yoktu ve sıcak bastırmamıştı. İki tarafı bahçeli evlerle bezeli sokak huzurluydu. Sakince, yol boyu yürürken bir apartmanın giriş kapısının önündeki paspasta bir karaltı gördüm. Daha dikkatli bakınca bunun kurabiye şeklinde kıvrılmış orta boy bir köpek olduğunu fark ettim. Elimdeki artan mamaları ona vermek için yaklaştım. Yerinden kalkmadı ama başını kaldırarak yıldız gibi parlayan gözleriyle bana baktı. Mamayı da yemedi. Çok üzgün bir hali vardı, içime dokundu. Terk mi edilmişti yoksa civardaki evlerden birinde mi yaşıyordu anlayamadım. Ne yazık ki sokaklarda perişan pek çok hayvan var ve ne kadar istesem de hepsine yardım edebilmem mümkün değil.

Köpeğin yanından kalktım ve eve doğru yürümeye devam ettim. Yürüdükçe arkamdan “çıt çıt çıt” diye bir ses eşlik etmeye başladı. Bu sesler biraz önceki yıldız gözlünün pati sesleriydi. Hemen arkamdan beni takip ediyordu. Belli ki yeni tıraş olmuştu, pırıl pırıl parlayan bakımlı tüylerini görünce bu civarda oturanlardan birinin köpeği olduğunu düşündüm ve içim rahatladı. Ne var ki ben yoluma devam ettikçe o da beni takip etmeye devam etti.

Eve iyice yaklaşmıştım ama peşimi bir türlü bırakmıyordu. Ondan kurtulmak için köşedeki markete girdim, işimi uzatarak alışverişimi yaptım. Artık gittiğinden emin dim. Poşetlerle çıktığımda kapının önünde sabırla bekliyordu. Çıtırtılar peşimden eve kadar geldi. “Hayatım çok tatlısın ama ben senin sahibin değilim, eninde sonunda ayrılmamız lazım. Hadi evine dön de üzme beni,” dedim ona, ama ne fayda. Apartmanın kapısını hızla açıp içeri girdim ve arkamdan kapıyı aynı hızla kapattım. O, camın arka tarafından mahzun gözlerle bakmaya devam ederken, ben içim burkularak evime girdim.

Bu durum on gün süresince devam etti. İşteki yoğunluktan dolayı eve genelde geç dönebiliyordum. Hangi saat olursa olsun, eve gelip giderken bir gölge gibi peşimdeydi. Nerede bekliyordu, benim geldiğimi nasıl anlıyordu hiç bilemiyordum. Köpeğin o civarda bir eve ait olmadığı anlaşılmıştı artık. O kadar asil bir hali vardı ki verilen yemekleri büyük bir kibarlıkla, yavaş yavaş yiyordu. Farklı bir karaktere sahip olduğu çok belliydi. Sakin duruyor, çok gururlu ve de çok hüznünlü görünüyordu. Zaten beni de bu kadar etkileyen o hüznünlü bakışlardı.

Geçen günlerle birlikte artık benim de gözlerim onu arar olmuştu. Göremediğim zamanlar içime bir kurt düşüyor, nerede olduğunu merak ediyordum. Hele bir akşam iş dönüşü patlak veren fırtına yüreğimi ağzıma getirdi. Rüzgâr, yağmur ve doluyla karışık bir fırtına çıkınca, yıldız gözlü n'apıyor acaba diye içim içime sığmadı. Fırtına biraz yavaşlayınca köpeği aramak için sokağa attım kendimi. Yağmurun altında bütün sokağı dört döndükten sonra onu bir apartmanın girişine sığınmış olarak buldum. Sırılsıklamdı. Kuyruğu pervane gibi sevinçle dönmeye başladı beni görür görmez. Sağ salim olduğunu görünce rahatladım ve yağmurdan kaçmak için koşarak eve geri döndüm. O da bir ümitle arkamdan koşarak benimle birlikte evin kapısına geldi ama kapı yine yüzüne kapandı. Üstelik de yağmurdan nefret ediyordu belli ki.

Sonunda bana fark ettirmeden, usul usul, kalbime sızmanın bir yolunu bulmuştu. Bu fırtına olayından sonra acaba köpeği eve alsam nasıl olur diye hayal etmeye başladım. Evde bir kedi vardı ve sevgi yumağı kedilerden değildi. Bir hanım-ağa minyatürü şeklinde evin içinde boy göstermekteydi. Birbirimizin damarına basmamaya çalışarak, yıllardır değmeden yaşayıp gidiyorduk. “Evdeki kedi zaten kediye benzemiyor, bir köpek eksik,” dedim kendi kendime. Aynı evde yaşayan kedi ve köpeğin yaratacağı hasarı düşünerek onu eve alma düşüncesini kafamdan uzaklaştırdım hemen.

Ertesi gece, her zaman olduğu gibi geç vakit işten eve döndüm. Bir yandan çantamdaki anahtarları arayıp bir yandan da evin bahçesine doğru yürürken, yan apartmanın girişinde paspasın üzerinde gördüm onu. Ama o da ne? Bu sefer tam

yanında bir de kedi vardı. İki birbirlere sokulmuş uyu-
yorlardı. Geldiğimi hissedip hemen kafayı kaldırdı ve umutla
baktı. Aklımdan geçenleri anlamış gibi bana bir kediyle de iyi
dost olabileceğini göstermişti. Diyorum size, bu öyle sıradan
bir köpek değil. İşte o akşam onu eve almaya kesin olarak ka-
rar verdim. Gerçi daha sonra bir gün aynı kediyi kovaladığını
gördüm ama iş işten geçmişti, artık benim evimde yaşıyordu.

Hayatıma Hoş Geldin Dostum

*Ruhu aynıdır tüm yaratılanların,
bedeni farklı olsa da.*

HİPOKRAT

Köpeği eve almaya karar verdiğim gece uyuyamadım. Yeni bir canlıyı hayatına sokmak, onun sorumluluğunu almak kolay bir şey değil. Ama sanki bir güç, hesapsız kitapsız girdiğim bu maceraya doğru itiyordu beni. Ertesi sabah işe gittiğimde, her zamanki gibi yoğun bir gün beni bekliyordu. Gel gelelim aklım, o akşam yapmayı planladığım şeydeydi. Amacım eve döner dönmez köpeği bir taksiye koyup veterinerine götürmektir. Akşamüstü evin sokağına girdiğimde her zamanki gibi oralarda buldum onu. Telefonla taksiyi aradım ve arabasına köpek alan iyi kalpli bir şoför bulup hemen çağırdım.

Araba geldi.

“Hadi kızım atla arabaya.”

İlh binmiyor, bir inat bir inat. Belli ki ya arabaya alışık değil ya da sevmiyor. Şimdi düşünüyorum da belki de güçlü ön-

sezisiyle, ilerleyen zamanlarda sürekli karşımıza çıkacak aksi taksi şoförlerine peşinen tavır koyuyordu. Hayvan seven bir taksi şoförü bulmak, milli piyangoyu kazanmaktan daha zormuş meğer. O günden sonra “Arabaya köpek alamam abla,” cümlesi eşliğinde, her türlü hava şartında bizi ortada bırakıp, gazlayıp giden taksiler hayatımızın bir parçası oldu. Anlaşılan o gün bize milli piyango vurmuş da haberimiz yokmuş, çünkü bu bıçkın taksici çok çabaladı köpeği arabaya bindirebilmek için.

“Abla benim de Kangal’ım var köyde, ben köpek çok severim. İnsandan bile iyidir bunlar,” diyerek bir yirmi dakika uğraştı ama bizimki Nuh deyip peygamber demeyince gitmek zorunda kaldı.

Ben çaresizlik içinde çırpınırken, mahallede yaşayan bir sürü kişi de bu savaşa katıldı. Marketin çırağı, civar apartmanlarda oturan hayvanseverler ve kapıcılar etrafımızı sardılar. Bizimki nasıl da farkında ilginin; zevkten dört köşe, hoplayıp zıplıyor, herkesi peşinde koşturuyor. E, bütün mahalle benimle ilgilense ben de aynısını yaparım.

O zamanlar köpekleri fazla tanımıyordum. Yardımsever halkımızın tipik davranış şekli olarak her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

“Hey, köpeği önden çevirelim.” “Yok yok, arkadan kuşatalım,” şeklindeki önerileri duydukça ben dehşete kapılırken, köpeği olan genç bir kız, “Tasma takalım, bakalım ne yapacak?” dedi. Bu bilge kişinin sözünü hemen dinledik. Eski püskü bir tasma bulundu bir yerden ve takıldı. Köpeği tam kıvamına getirdik, bu sefer de köpek alan taksi bulamıyoruz, iyi mi!

Fotoğraf: Fusun Gümeli

Karmaşık, yorucu ve bir o kadar da
sürprizlere açık kent yaşantısı...

Kendini bu kentte bozguna uğramış
gibi hisseden bir kadın...

Ve bir gün ansızın karşısına çıkan
gizemli, sabırlı, ısrarcı, sevimli
bir köpek...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1681-0

9 789751 416810

₺ 15,00